

228

משה עקיבה דרוק

מדינה יהודית - כיצד?

האם תהיה ישראל מדינה יהודית או מדינה דוֹלֵאוּמית שבה נמצא מספר לא יחידים במספר המשתווה עם מספר היהודים המתגוררים בה. האם ברבות השנים, ואלה אינם רחוקים, עלול להווצר מצב בו יהיו בארץ ישראל בגבולותיה החיסטוריים, מספר גדול יותר של אזרחים לא יהודיים. הם עלולים לתבוע לעצמם זכויות אזרח. זכות בחירה ונבח, אולי גם זכות או חובה לשרת בצבא. האם תהיה זאת מדינה יהודית? תיאורית עלול גם להווצר מצב שבו, ייבחר ערבי כראש ממשלה, ואולי גם נשיא, ויירי הכנסת, האם יילד הזה התפללו כל אלה שלחמו והקימו את מדינת ישראל, מדינה שנתעדה להיות מדינה יהודית, לא לפי השקפת עולמה של היהדות שומרת תורה ומצוות, אלא לפי השקפת עולמם של הוגי הציונות. אותה תנועה שביקשה להנתק מן העבר ולבנות עם חדש.

הרהורים אלה, כאשר אתה שומע אותם מפייה של יורשי דור המייסדים מרצו השקפת עולם זו, זאת בשנת הארבעים ליסודה של מדינת ישראל, יש בהם לעורר מרה רבה של חרדה וראגה. לא דווקא מפני שאנו חרדים על המשכיות קיומה של המדינה, אלא מפני שיש בכך משום חרדה על עצם קיומנו.

מספר היהודים השרויים בתוך ארץ ישראל עולה על שלושה מיליון. מספרם בעת קום המדינה היה רק למעלה ממש מאות אלף. הגידול במספר היהודים כולו ברובו הגדול מזרמי העלייה מכל קצווי תבל ומיעוטם מגידול טבעי. מספר זה אינו כולל מאות אלפי יהודים, מהם כאלה שלחמו על זכות קיומה בשדות הקרב, שירדו לארצות הברית, אירופה, אוסטרליה ומדינות אחרות.

מספר הלא יהודים, רובם מוסלמים, שהיו בג' בולות ארץ ישראל בעת סיום המנדט היה כסביבות 800 אלף. ללא עליה מארצות אחרות, רק מגידול טבעי, כלומר ילידה גדולה, הגיע מספרם כיום ל-2.4 מיליון נפש. הגירתם הייתה מועטה, התנאים שבהם חיו היו עלובים, רובם חיו בתנאי מצוקה במחנות פליטים, חלקם הגדול סמוך היה על שלחן של האו"ם. תמיד במשך השנים השתמשו מדינאים ערביים בהם כקלף שיש בו לסחוט, לא רק כסף מכיסו של משלם המסים האמריקאי או מדינות אחרות, מצב זה שימש ועודו משמש כמכונה הסוחטת דמעות, לא רק מנשים בכיניות שחמיהם נכמדו למראה מצוקה זו. אלו חיים שאין בהם לא עושר ולא כבוד, אם נשתמש בלשון זהירה. אולם בתנאים קשים כאלה גדלה אוכלוסייה זו מ-800 אלף ל-2.4 מיליון.

אומרים לנו, כי דוד בן-גוריון שראה את הנוהל, לדברי מרצ'ניו ותלמידיו, הסתפק בנבדלות החלוקה שקבע האו"ם, בניגוד לדעתם של חברים רבים, כאשר העיז להקים את המדינה, תוך מלחמה עם שבע מדינות ערביות שהכריזו עליה מלחמה כשאף יראה לאויר העולם, למרות שלא הוקמה מדינה ערבית, לפי אותה החלטה של האו"ם שנתקבלה בעצרת בשנת 1947. אולם, הוא הסתפק במועט שבמועט בגבולותיה הטריטוריאליים, שהיו גבולות של חנק.

כל זה התנהל כמעט לפי מחשבה תחילה, אמנם במלחמת תשי"ח הצליחה ישראל, בעזרתן של מדינות ערב, להרחיב את גבולותיה, כבשה ערים ואזורים שלמים, שהיו צריכים להיות בגבולותיה של המדינה הערבית, התושבים הערביים נמלטו כל עוד נפשם בהם, רובם ככולם מתוך אותם שטחים. הם עשו את טעות התיים שלהם, מפני שאילולא ברחו היתה מדינת ישראל עומדת כפני בעיה דימוגרפית כבר לפני שנים רבות, והיא היתה חמורה פי כמה אילו ישבו הערבים על אדמתם ובבתיהם הנאים והמרווחים. מעבדים את האדמה, אותה אדמה שממנה מתפרנסים אנשי הישובים, ולא רק קיבוצים שמאלניים. היכן הייתה ישראל קולטת אותה עליה גדולה, שרבים מהם, הובאו על כנפי נשרים מכל הארצות הערביות, ארצות בהם למרות המצוקה, למרות תנאי מגורים קשים, על אף הנגישות, הרדיפות והפגורמים, פרו ורבו, בלי קיצבאות, בלי שום עזרה מן הממשלה שבתוכה מצאו מקלט בימים ההם, לולא אותם "כיבושים".

המלך חוסיין עשה את טעות החיים השניה של העולם הערבי, כשיצא למלחמה בשנת תשכ"ז, (1967) למרות שראש הממשלה דאז לוי אשכול הפציר בו, באמצעות האמריקאים, לא להצטרף למלחמתה של מצרים, ואיש לא יגע בו בקצה ציפורנו, הוא ימשיך לשלוט על הגדה המערבית של הירדן, למרות התנגדותם של רבים מבין תושביה של הגדה הזאת, תושבים שרבים מהם שוטמים את השושלת ההאשמית, לא פחות שמהם שוטמים את השושלת היהודית. אולם, ההשגחה העליונה רצתה אחרת. חוסיין התחיל להפגז את ירושלים לפני עשרים שנה, ותוך שלושה ימים נאלץ הצבא הירדני החזק להמלט על נפשו לגדה המזרחית, כמעט בדיוק נמרץ כאותה בהלה שאחזה את תושבי הערים הערביות בתש"ח, כאשר נסו מפני עליה נידף.

עשרים שנות כיבוש ישראלי, שממנו נהנו התושבים הערביים מלוא חופניים של חופש ורוחה, שבהם השקיפה מדינת ישראל מאמצי כת רבים, כדי להרים את רמת החיים שלהם ולהאריך לחינוכות תחלת חיים גדולה יותר. עתה הם-הרימו ראשם ולפתע נודקה הכעיה הדמוגרפית שממנה כבר פחדו פרעה מלך מצרים "פן ירבה" הפחד טבעי ומהלך אימים. מדינאים מפולפלים, כמו שמעון פרס, מועיקים עולם ומלואו: סכנה מוחשית מתקרבת והולכת; ישראל לא תהיה מדינה יהודית; אין זה הולם למדינה דימוקרטית לשלוט על מיעוט כה גדול, אי אפשר לעשות זאת אפילו בכח הוורע. שמעון פרס חזר ומכריז בכל רחוב

בעיר ועיר: הרובים עומדים בשער, לא תהיה זו מדינה יהודית. החוץ הציוני שהוא ממשיתו, הולך ומתמסס דווקא ברגע שהגיע להגשמתו.

אי אפשר להשאר אדיש, נוכח חזות אימים מחרידה כזאת, גם מי שאינו מזדנב אחרי עזת מעריציו ותבריו אינו יכול להתעלם מאותם אוֹ-תות אזהרה שבפיו. איש אינו יכול לפקפק בתחויות הקודרות שלו, מקורות העליה יבשו, יהודים בארצות הרוחה אינם נחפזים להכנס לגוב האריות, הם אינם חשים את עצמם בגלות, הם נהנים מחופש מלא, הם מגבשים חיי קהילה ומחנכים ילדיהם כרצונם. יהודים מארצות המצוקה, גם כאלה ששנים נלחמו על זכותם לצאת מאחורי מסך הברזל שסגר עליהם מדבר העמים ברוסיה הסובייטית ובגורווייה שבמזרח אירופה, בועטים ברגל גאווה בארץ שאלה נכספו כל הימים. רבים, פרט למעטים, מעדיפים ללכת לגלות בין הגויים, ולא למקום שנראה בעיני רבים כגלות בין היהודים.

מדינה יהודית לפי גירסתו של שמעון פרס, והוא אינו מסתיר זאת, אינה מדינה המתבססת על השבת או על הכשרות. הוא מתקשה להסביר לנו, במה זו מדינה יהודית, הוא מדבר על "מוסר יהודי" ואין אנו יודעים מה טיבו של עובר זה. המוסר היהודי שלו ושל חבריו לדעה מתבטא בדימוקרטיות, שבה יש זכות שווה לכל אדם ללא הבדל גזע, דת, ומין. לפי "מוסר" זה מותר לו לאדם לעשות ככל העולה על רוחו, לא רק ברשות היחיד, אלא גם ברשות הרבים, ודמות דיוקנו של "מוסר" זה משתקף לא רק בחופי הים, לא רק בקולנוע הפרוץ לשימצה ולא רק בתיאטראות המחנכים ל"תרבות", שאינם אלא תרבות אנשים חטאים; תרבות המרגילה אנשים לדבר עבירה ומחטיאה את הרבים; תרבות שהביאה לכאן את כל תרבות הגויים מן הדורות הראשונים של ימי המבול ודור ההפלה. תרבות רעה זו, שעליה הוזהרו באזהרה חמורה "ולא תקיא הארץ אתכם" הארץ אשר אני מכיז אתכם שמה ולא תלכו בחוקות הגוי, אשר אני משלח מפניכם, כי את כל אשר עשו ואקחן בהם" (ויקרא כ' כ"ב-כ"ג).

"מוסר היהודי" זה שעליה התבסס החינוך הציוני החילוני, חניכו את הנוער היהודי לחיות באירה מתירנית, אירעה שהאנוכיות והנחיתות הפכו להיות ערכים שעל פיהם הם חיים. הם חוששים, בלי יסור, שאם יגדלו משפחות ברוכות בילדים, כפי שצווה לנו הקב"ה במצווה הראשונה, פרו ורבו ומלאו את הארץ, הם לא יוכלו ללכת אחרי שרירות לבם, הם יאלצו להכביל אל הבית ואל הילדים, לא יוכלו "לצאת לבלות", תבצר האפשרות "להתאוויר" מדי שנה בחוץ לארץ, כדי לשאוב לריאותיהם את האוירה של ארץ העמים.

יתרה מזו, לא רק שגבילים את הילודה כשיטות מתוחכמות, אלא גם ממעטים את העם על ידי "הפלות", כאלה שנעשות במסגרת החוק וכאלה שאינן נעשות כחוק, חוק שעשו ממנו פלסתר ועוקטים אותו בודון. מספר הילדים שקיפחו את חייהם לפני שראו את אור השמש, מתקרב, אולי

אף עולה על מספר הילדים שנפחו נשמותיהם בכבשנו האש של הנאצים.

אנו מתרגשים ונחרדים לשמע המספר של 850 אלף יהודים שהוצאו להורג בכבשנו האש שהופעלו על ידי "איוואן האיום", שעמד לדין בירושלים בתור שכזה ונידון למוות בתליה, על אף שהוא ממשך לטעון כי נפלה טעות בזהותו, ולכן הוא "חף מפשע" לדבריו. אולם, איש לא נקט באמצעי משפטי כלשהו נגד אותם רופאים אלימים שהשמידו בישראל מאות אלפי תינוקות, וזאת לפי הערכה ואומדן רשמי של מוסדות מחקר.

האם היתה קיימת "סכנה דמוגרפית" אילולא בוצעו אותם פשעים בתוך מדינת ישראל? מה היה מספר היהודים בתוך גבולות ישראל, אילולא הושמדו פרי בטנם של רבבות ומאות אלפי נשים.

אומרים לנו שיש בישראל, מידה רבה של גאווה לאומית, יש בה תופעות של אנשים המֵ-חרפים נפשם למות להגנת המולדת, אבל היכן הם האנשים המוכנים לוותר מעט מנוחיותם ומתענוגותיהם, החולפים מהר מאד, כדי לחזק ולבצר את כוחה של האומה, לבצר את "המדינה היהודית", לפחות כנגד מה שנקרא: סכנה דמוֹ-גרפית, ולשמור על דמותה של מדינת ישראל כמדינה יהודית אפילו לפי הבנתם הקלושה על מהות היהדות.

אין זו אלה של חקיקה, אין זו שאלה של כפייה, זה לא נכלל בתפקידה של המשטרה. זו שאלה של חינוך חברתי, אף לא שאלה של עירוד כספית ותמיכה כלכלית. דווקא אלה שחיים בתנאי עוני הם הבונים את עתידה של האומה. הם אינם מוטרדים מסכנת דימוגרפית, הם מסלקים כל תענוגות העולם הזה, כשביל התענוג שאין לו מתחרה, תענוג של בית מלא חיים, ומלא שמחה. לא קשה להם ולא מכביד עליהם, אלה שמקימים משפחות של עשר, שנים עשר, ועד שמונה עשרה ילדים, אלה אינם משפחות בשוליים, הם דווקא הם מבטיחים את נצחיותה של עם ישראל, מפני שנתחנכו באוירה שאינה עליהם, אלא הנוחיות, אחרי האנוכיות, והם מקבלים הכל באהבה, גם אם אלה יסורים, הרי הם יסורים של צדקה, ואין אדם מתאונן על יסורים מסוג זה.

אילו במדינת ישראל, בחברה החילונית היו חיים לפי אותה מתכונת, לפי אותם ערכים, לפי אותו "מוסר יהודי" צרוף, לא היתה סכנה דימוגרפית, ולא היה מקום להעלות את הרעיון, להחזיר שטחים לחוסיין או לגורם אחר. כדי שהוא יתחבט באתון בעיות שיצרה המציאות, וארץ ישראל היתה יהודית.

אין אנו נכנסים במסגרת זו לבירור אותה סוגיה, אם צריך להחזיר שטחים תמורת שלום. סוגיה שהיא שנויה במחלוקת בין שתי חלקי הממשלה. שני חלקי הממשלה על קרבם ועל כרעיהם חוטאים באותו-חטא שבגללו, ורק בגללו נוצרה הסכנה הדמוגרפית, שכדי-לסכל אותה, מציע המערך ודכותיה להפטר מן הרוב הערבי.

יאמר לשבחם של מיסדי המדינה הזאת, הם העיזו ושילמו מחיר קרוב בדמים, כדי להקים מדינה כאשר בארץ ישראל היו היהודים מיעוט בשעה שמסביב הקיפו אותם, לא רק 800 אלף ערבים, כי אם שבע מדינות מצוידות בנשק, בחילות אירי שקמו להכחיד את היצור הרוח שזה עתה נולד, והקב"ה שעיניו בארץ הזאת, לא נטש עמנו ולא עזב נחלתו והפר עצת גויים. החינוך המתירני, הרדיפה אחרי תענוגות החיים הדמיוניים החולפים ונמוגים, הם האויב הגדול של מדינת ישראל, הם יוכלו לה במקום שאחרים — אויביה נכשלו.